

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 19. sušca 1886.

List 12.

Praznik Marijinega oznanenja in Lurška jama.

Petindvajseti sušec je pač najmenitnejši dan za Lurd, ker sveti v preteklost in v prihodnost. In ker je najimenitniši, je z neimenitnimi okolišninami v dotiki. Ime, katero si je Marija pridela, zaupa nevednemu ubogemu otroku, svojo podobo vtisne v spomin istemu otroku, kateri še prvotin umetnije ne umeva. Marija je v Lurdu iz nič storila véliko.

Ko je P. Ratisbona v cerkvi sv. Andreja „delle Fratte“ v Rimu preblazena Devica bila svoje prečudne prikazni vrednega storila, je zaklical spreobrnjen in kakor na tla pobit tako-le: „Nič ni govorila, pa razumel sem vse!“

Častiti g. župnik Desgenettes, ki ga je v sercu gnalo delati v blagor duš, je vedil, kdo mu je v sercu govoril. Visoka Gospa pa, ki se je Bernadeti v Lurdu 11. svečana 1858 prvič prikazala, zahtevala je od nje različna poniževanja, svojega imena pa ni imenovala, in ko se je bila otroku že petnajstkrat prikazala, pogrešala se je še zmirom glavna stvar. Trebalo je velike poterpežljivosti, priserčnega hrepenenja, prezaupljivih molitev! Konečno 25. sušca, v praznik Marijinega oznanenja, čutila je Bernadeta močno gnanje v jamo se podati. Gospa se prikaže in sladko smehljanje sije na njenih ustnicah. „Lepa Gospa“, pravi otrok, „ali bi mi ne hotela povedati svojega imena?“ Gospa se smehlja in molči. In otrok prosi v drugo, v tretje, in v četrto: „Povej mi vendar, kdo da si!“

Zdaj Gospa izreče pomenljive besede:

„Jaz sem Brezmadežno Spočetje!“

Bernadeta ne razume teh besedi, pa ponavlja jih domú gredé, da bi jih gotovo ne pozabila.

..... Pa sej to ime ni nobena oseba..... to je poseben, nikoli še ne slišan pridevek, ki daje priliko k tolikim teologijskim prepirom in je zmožen temoto napraviti še temnejšo. Vkljub temu zmagoslavje obhaja moč in modrost Božja.

Mi otroci devetnajstega stoletja ne najdemo dosti besedi, da bi Tebe, o Devica, vredno zahvalili in blagorovali. „Jaz sem Brezmadežno Spočetje!“ To ime spominja na vse prednosti Marijine; ono je odglas, ponovljenje vseh obljub in upov. Ono obsega v sebi zadostenje za Pija IX, ki je že davno pred tem dnevom baziliko

ozališal s svojo podobo, in s tem oznanil vsem narodom, kako zelo je Našo ljubo Lurško Gospo ljubil in častil. Tudi Leon XIII je nasledoval njegov zgled. Škofje in mašniki prihajajo v Lurd, da bi prejemale blagoslov svoje nebeške Matere.

Sv. Hieronim imenuje sv. Pavla „trobento evangelijsko“; ti pa, ljubljena Bernadeta, si trobenta „Brezmadežnega Spočetja“. Ti deržala si zlato harpo v rokah, in vesoljni katoliški svet je veselo prisluševal tvoje sladke glase. Čast bodi nevedni! Čast bodi slabotni! Čast Bogu! Čast Mariji! — Bernadeta presv. Devica ni samo slišala, ona jo je tudi videla. Ona je svetu ime in podobo izročila, in 25. sušec je dan, o katerem častimo to ime in to podobo. Devica se zaveda: to je priserčna skrivnost! ... sklepa roke, da Boga hvali! povzdigne oči k nebesom, kjer zagleda svojo večno preodločbo. Zakaj ni bil pričujoč kak Rafael, kak Mihel-Angelo, da bi bil pristregel to podobo, ki je bila izročena nevednemu ubogemu otroku? Toda otrok ta nepozabljivi prizor s tako vzvišenimi besedami v novo označi, da so mirni obraz škofa Lavrencija solze oblile in da je slikar Fabiš navdušen zaklical: „To mi zadostuje: verujem. Otrok je videl, in kar je videl, to ni s tega sveta!“ Kdo dandanes še kleči pred Rafaelovo Madono? kdo pa ne moli pred Bernadetino Devico? Kako priserčno so molili pred Našo ljubo Lurško Gospo, in kako goreče se molijo! Devica iz Lurške jame stanuje po vseh cerkvah, povsod ima altar, ali pa vsaj kak s cveticami okrašen prostorček.

Bernadeta, nevedni otrok, naredil je ta vzor, na katerega je umetnija po pravici ponosna. Njej se zahvalujemo za ta dan Brezmadežnega Spočetja z njegovim nebeškim nasmehljajem.

O Brezmadežno Spočetje Lurško! bodi naša moč in veselje v življenji, naša sladkost in naše tolažilo v smerti, naša radost v večnosti. („Echo U. L. Frau v. Lourdes.“)

Znamenja z neba.

Leto 1883 je vredno, da se imenuje leto potresov. V spominu nam je strašen prigodek na Iskiji, in še nam donijo po ušesih vésti o tisočkrat strašnejšem potresu na Javi, kjer je konec storilo skoraj 100.000 ljudi, zopet smo brali o novih potresih na Iskiji, in ...

Tivoli, Fraskati, Rocca di Papa, Velletri, Monteporzio i. t. d. pogostni potresi obiskujejo. Ob enem pa grozoviti viharji na Neapolitanskem veliko škode napravljajo. Če tudi zadnji potresi na Laškem niso velike škode napravili, so vendar služili v to, da so povsod velik strah in trepet zbudili. Gospod Bog kaže, da en sam njegov migljaj zadostuje, nebesom se ustavljajočemu človeškemu rodu v par sekundah konec storiti.

Takrat ko je bil Jezus Kristus umerl na križu, naznanjali so njegovo smert po celem svetu potresi, ki so pač mnogo sprememb napravili. Ko je apostelj narodov, sv. Pavel, v Filipah v ječi zdihoval, pretresel je potres mesto, ječa se je odperla, verige so mu odpadle z rok in zamogel je prost oditi. Tudi ko so sv. škofa Ignacija imeli vjetega v Antiohiji, kjer je ravno tudi cesar stanoval, pretresel je mesto strašanskih potres. Moraki valovi so se vzdignili in planili na suho. Mnogo ljudi je storilo konec. Tudi leta 263 opustošili so strašanski potresi to mesto, kjer je bilo ravno prej prav mnogo kristijanov poklanih zaradi njih vere.

Arijansko krivoverstvo in njegovo divje preganjanje katoliške Cerkve je bilo spremljano z dolgo versto potresov in razdjanj. L. 340 zginila so cela mesta; 343 ostala je v Novi Cesareji sama cerkev, kjer je bival škof s svojimi verniki. Ko je bil l. 358 arijanski cesar Konstancij sklical arijanski zbor v Nikodemiji, razdjal je potres skoraj do čistega to mesto. Ob času, ko so brezbožni cesarji v Carigradu podobe terli, napravili so bili potresi v letih 742, 746, 789 i. t. d. neizrečeno škode. Cela mesta so bila razdjana.

Nemčijo so leta 1517, ko je bil Luter na vrata dvorne cerkve v Vitembergu nabil svoje bogokletja proti odpustkom, potresi obiskali, Francosko l. 1580, Švico in Piemont 1584 in potem Francosko zopet 1588. Ogersko, Moravsko in Češko 1590, Angleško 1596, Laško 1627 in 1688 i. t. d.

Ne moremo popisati zgodovine potresov; gotovo pa je, da so potresi ena največjih šib v roki maščevavne pravice Božje. Učenjaki si o potresih mnogo glave belijo. Noben učenjak jih ne more napovedati, nobena zemeljska sila ne premore sredstva, da bi se razsajajoči potresi umirili. Brez pomoči nasproti potresu je svet. Če se zemlja pod nogami maje in trese, polasti se strah, groza in trepet človeka, nehoté gleda navzgor in misli na Stvarnika vesoljnega sveta, ki ima vse v svojih rokah. Kakor viharji na morju, tako tudi potresi serca k molitvi zbujajo. (Dr. Keller, Straßgerichte.)

Potresi so prestrašne prikazni, ki napravijo grozovite razdjanja, kadar so močni in siloviti. Nasledki so taki, da včasih zemljo vzdignejo, na primér iz morja, in tako se naredé novi otoki (tako so vstali Liparski otoki) itd.; — včasih napravijo usade, pogrže in zgubé se v zemljo lahko cele mesta in kraji; — včasih strašno buti ali rukne. Kterikrat se naredé razpoke v zemljo, ktera tako rekoč zijá, in kadi se iz nje, vstaja smrdljiv sopar, dim, šviga plamen. Večidel je potres spremljan s puhlim bobnenjem, bučanjem.

Ako kužne bolezni, slabe letine itd. imenujemo „šibe božje“, koliko bolj šele potrese smemo tako imenovati! Živali, zveri imajo predčut potresov in to razodevajo z nemirom, cviljenjem, tuljenjem; ali se je toraj čuditi, da ljudi prepada največi groza, ko se začne zemlja gugati, tresti, poslopja podirati, ali celo dim, sopar, ogenj iz zemlje švigati! Zato tudi molimo: „šibe potresa“ — reši nas, o Gospod!

Iz Furmaherjevih spisov.

4. Dobri sklepi o sv. letu.

b) Posebej.

1. O prvi Božji zapovedi.

Terdno sklenem iz ljubezni do Boga:

- Jutranjo in večerno molitev gotovo vsaki dan opraviti.
- Te molitve vselej z 1 očenašem, češčenamarijo in vero kleče skleniti.
- Ravno tako vse premišljevanja in druge molitve dokončevati.
- Kot duhoven: Svoje duhovske molitve (namreč brevir) hočem ob določenem času in kakor cerkev zahteva, zbrano in pobožno opravljati; kar je treba stojé, hočem tudi stojé, kar je treba klečé, hočem tudi klečé moliti.
- Obrede pri sv. maši natančno zverševati in zato tudi direktorij (cerkveno pratiko) vselej dobro pred sv. mašo pogledati, da kaj ne pozabim ali ne izpustim.
- Vsaki dan se hočem pred sv. mašo tistemu svetniku še posebej priporočiti, čigar god Cerkev tisti dan obhaja, da bom imel več priprošnikov v nebesih.
- Vsaki mesec hočem gotovo vsaj enkrat sv. spoved opraviti!

2. O drugi Božji zapovedi.

Terdno sklenem itd.

- Božje ime vselej z največo častjo izgovarjati.
- Kolikorkrat bom ime Jezus, Kristus, Bog in Gospod imenoval, ali imenovati slišal, hočem (saj v sercu) tem presv. Imenom se prikloniti; kot duhoven na prižnici pri teh imenih se odkriti!
- Kadar bom Jezusa za kakšno milost prosil, ali za odpuščanje grehov in usmiljenje, se hočem (saj v duhu) ponižno na persi vdariti!
- Tudi kadar bom Marijo imenoval, se ji hočem nekoliko prikloniti, ravno tako pri imenu tistega svetnika, čigar god se obhaja!

3. O tretji Božji zapovedi.

Terdno sklenem i. t. d. . .

- Vse nedelje in zapovedane praznike po zapovedi kat. Cerkve zvesto posvečevati.
- Te dnove še posebno v Božjo službo in v obilniši molitev obračati.
- Take dnove ne še posebno vsacega, tudi naj manjšega greha varovati!
- Take dnove posebno dobre dela opravljati, da bom (ako sem v takem stanu) kakemu bolniku dobre juhe od svoje mize poslal, da bom kaj za cerkev in čast Božjo dal.
- Da bom take dnove z gorečim oznanovanjem Božje besede, z opominjevanjem in prigovarjanjem bližnjemu k boljšanju in zveličanju pomagal.

4. O četrti Božji zapovedi.

Terdno sklenem i. t. d. . .

- Ker moji stariši že davno v Gospodu počivajo, da se jih hočem vsaki dan pri sv. maši in v večerni molitvi spominjati.
- Svojega spovednika kakor duhovnega očeta spoštovati, po njegovih naukih zvesto ravnati in vsaki dan zanj moliti.
- Duhovno gosposko v časti imeti, naredbe papeža in škofa voljno sprejemati in zoper napade brezbožnikov braniti, za njih blagor vsaki dan ali pri jutranji ali večerni molitvi Boga prositi.

d) Deželski gospodski pokorščino skazovati, za njo se pametno potegovati, davke zvesto odrajtovati, nečastno čez njo ne govoriti in jo vsaki dan Bogu v molitvi priporočevati! (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Obletnica Vincencijeve družbe.) Pričo premilgsp. škofa in kacic 30—40 spoštovanih odličnih udov te družbe so načelniki društva prav zanimivo pojasnovali dogodbe obeh konferencij v dobi od 24. mal. travna do konca preteklega leta. To pa zato, ker v prihodnje hočejo stalno obhajati obletnico s solničnim letom. Poročevali so: predsednik milgap. prošt dr. Ant. Jarc sploh, in posebej o šenklaški konferenciji pn. g. kan. Andr. Zamejic, o št. jakopski pa prečast. g. župnik Rozman, ter poslednjič še pl. g. Lašan o deškem azilu in ubožnici. Iz vsega se je vidilo, kako blago in lepo je opravilo vincenske družbe, koliko dobrega je ta družba storila za ljubljansko mesto. Več stotin — nekaj celih družin in nekaj posebnih osebnost — je v teh 8 mescih uživalo pomoč, česar so deležni vsi blagoselčni Ljubljanci, kateri so k društvenim namenom kaj pripomogli, in dečkov, ki v Marijanišču vse oskerbljevanje imajo, je veliko čez stotino.

Premilostni gospod knez in škof so bili serčno razveseljeni, ko so slišali poročila in so se poslednjič priserčno zahvalili gg. družbenikom za njihov trud in radodarnost pri tej družbi. Sami so rekli, kako močno so jih razveselile lepe reči, ki so jih ravno slišali, in da to velikodušno djanje je kakor nalašč za današnji svet pri tolikih meddružbinskih revah in zmešnjavah. Mnoga društva iščejo po raznih potih revščini pomagati, tudi s pomočjo plesov itd.; toda milovati je, da si skoro nikjer ne jemljejo za podlago tega, kar edino v resnici pomagati zamore, namreč sv. vere. Brez ozira na to, kar družba dobrega dela v нравnem in časnem oziru, je to kaj prav posebnega, da družba z malimi pomočki tako veliko dobrega stori, v tem ko se pa s posvetnimi milošnjami le prerado spolnuje pregovor: „Kakor prišlo, tako pošlo. (Wie gewonnen, so zerronnen). Ko so višji pastir nadalje še dosti spodbudnega govorili v hvalo te družbe, so se še enkrat priserčno zahvalili družnikom za njihovo ljubezen do bližnjega in k sklepu v vedno večje pospeševanje te družbe so podelili sv. blagoslov. Toliko sploh; mislimo pa, da bomo pozneje bolj natančno poročevali.

Iz Štajarskega. (Letno poročilo katoliškega podpornega društva v Celji za 1885.) Z dobro vestjo smemo poročati, da naše društvo je zopet to leto čvrsto napredovalo, kajti dosegli smo, kar so mnogoteri naši prijatelji že več lét željno pričakovali. S početkom šolskega leta 1885/86 razširila se je namreč dozdajšnja trirazredna dekliška šola šolskih sester v četirirazrednico, v katero se je vpisalo za tekoče šolsko leto 212 učenk. Ker materni zavod šolskih sester v Mariboru nima zadosti sester učiteljic, se je s 15. septembrom 1885 nastavila v naši šoli za dekleta svetna, izprašana učiteljica, gospodičina Ana Kalmus, da vodi šolski poduk v II. razredu; v I. razredu podučuje s. Lidvina Purgaj, v III. s. Bonaventura Suhač, in IV. s. Angelina Križanič.

Med letom se je na društvene stroške napravila nova ograja okoli verta pri čč. š. sestrah nasproti novi vojašnici, ker prejšnja bila je že silno slaba. Denarni stan nam ni pripustil, da bi bili namesto lesene ograje zid postavili, kar bi bilo sicer želeli.

Visoko c. kr. finančno ministerstvo je z odlokom 30. avgusta 1885 sklenilo, da z ozirom na dekret dvorne kancelarije od 22. julija 1821, ostane šolsko poslopje čč. šolskih sester davkov popolnoma oproščeno, dekler se v njem deli šolski poduk.

Ker dobivajo ubožni učenci in učenke iz obeh okoličanskih šol pri šolskih sestrah štirikrat na teden hrano, pa niso imeli do zdaj primerne obednice, se je tekoče leto del kleti predelal v prav lično sobano v ta namen, da v njej imenovani otroci hrano zavživajo. Tega četirikatnega kosilca na teden vdeležuje se 91 učenk sesterske šole in 48 fantov okoličanske deške šole. Kolika dobrota za teh 139 otrok, od katerih marsikateri revček ali revica zbog domače siromaštine dan na dan teš in brez vsakoršnega brešnja v šolo dohaja! Da bi jim Bog obudil obilo dobrotnikov, ker brez teh taki otroci hirajo po šolskih klopéh na duši in na telesu!

Kakor druga leta, obdarovalo je „katoliško podporno društvo“ tudi letos o Božiči učenke in učence obeh okoliških šol: zraven še pa enega fanta iz pripravnice in mestne šole s primerno obleko in obutvijo. To se je zgodilo pri božični veselici, katera se je priredila četrto nedeljo v adventu 1885 po popoldanski službi božji v hiši čč. šolskih sester. Ta svečanost se je verstila s petjem, rekanjem ter z razdeljevanjem pripravljenih darov.

Obdarovanih je bilo 120 otrok in sicer: 64 dečkov in 56 deklic. Roba za obleko je stala 162 gld. 46 kr., obutev za 34 fantov in deklic pa 73 gld. 10 kr. Za napravo deške obleke se je plačalo 31 gld., obleka za dekleta se je pri čč. šolskih sestrah izdelala brezplačno. Vsi stroški za božično darilo so znašali 266 gld. 56 kr.

Preobilno število revčkov izmed šolske mladine, katerim se je njih žalostno stanje s prekerbljenim kosilom in obleko v tem letu zboljševalo, napravilo je pa tudi veliko stroškov. Ti stroški za hrano, obleko in obutev, potem za potrebne zvezke in šolske knjige, ki se leto za letom med ubožne učence in učenke razdeljujejo, so se poravnali iz „sirotinskega zavoda“ „katoliškega podpornega društva“, ki se je v to sverho osnoval.

V namen tega „sirotinskega zavoda“ so darovali prevzvišeni gospod knezoškof Jakob Maksimiljan, pokrovitelj „katoliško-podpornega društva“, 55 gld. Blagorodni gosp. Konrad Vašič, c. kr. ministerijalni svetovalec in grajščak, 34 gld. itd.

Vsi dohodki podpornega društva znašali so 2091 gld., med temi od prevzviš. gosp. kneza škofa 140 gld., od visokočast. kn. šk. konzistorija 150 gld., zapuščine pok. J. Jazbeca 179 gld. Stroškov pa je bilo 1528 gld. itd. Vse gotovine je zdaj še 581 gld. Dohodki sirotišča znašajo 468 gld. in stroški 464 gld.

V odboru katol. podpornega društva je 9 spoštovanih gospodov, in sicer: načelnik Jož. Žičkar, namestnik Mih. Zolgar, blagajnik Fr. Irgerlj, tajnik Ljud. Hudovernik itd.

Naj priserčniši zahvala vaim blagim dobrotnikom in podpornikom! Bog jim tisučkrat povračaj s časnimi in večnimi dobrotami, in obujaj premnoga serca še za daljno pomoč!

Kaj bo z učitelji? Pod tem napisom ima „Mir“ dopis iz Kranjskega, v katerem je rečeno: „Tudi na Kranjskem se je začelo širiti brezvértstvo in tudi pri nas imamo že nekaj takih učiteljev, ki pridejo le malo-kdaj v cerkev. Kako bomo takim zaupali svoje otroke v poduk? Mi hočemo, da se otroci izrejšajo za poštene kristjane. Ali jim pa zamore tako izrejšo dajati učitelj, ki sam ne mara dosti za verske reči?“ — Čisto gotovo je, da taki učitelj, ki o nedeljah in praznikih ne hodi k božji službi, celi srenji daje pohujšanje in da toraj ni zmožen za tako tehtno službo; srenje pa imajo dolž-

nost take primérleje naznanjati višjim uradom, da se spotikljeji odpravijo.

Kako pa da imamo tudi modrih in poštenih učiteljev, smo slišali lep izgled te dni. Mlad učitelj bil bi lahko prišel na drugo, boljšo službo; rekel pa je: Komaj sem otroke spravil v lep red ter k spodobnemu obnašanju; ako tedaj jih pustim in tje grem, bom tam moral zopet pričeti od kraja. Opomujeno bodi, da ta poštenjak ima v resnici katoliške starše: kakoršno drevo, taki sad.

Iz Tersta. (Iz pastirskega lista milostnega gospoda škofa za post in sv. leto.) Vesela in tolažilna novica došla nam je pred malo časom iz Rima: Sv. Oče Papež, Leon XIII. „zaupajoči v milosrčnost Boga vsegamogočnega in v mogočno priprošujo sv. aposteljnove Petra in Pavla,“ z okrožnico od 22. decembra preteklega leta poslano vsem škofom katoliške Cerkve „valed oblasti, katero jim je izročil naš Gospod in Zveličar, da morejo vezati in razvezovati, podeljujejo vsem pravovernim kristjanom popolni odpustek (ki se more obrniti v pomoč tudi dušam v vicah) in sicer v smislu splošnega izvanrednega jubileja ali svetega leta. s tem pogojem, da kdor se hoče vdeležiti tega popolnega odpustka, mora v teku leta 1886 opraviti dobra dela, ktera so v ta namen od sv. Očeta v omenjeni okrožnici zapovedana.“

Mesto da bi tedaj za letošnji sv. štiridesetdanski post o čem drugem vam govorili, štejemo si vsled tega veselega dogodka v sveto dolžnost, da vam podajamo besede sv. Očeta samega.

Toda prej še zdi se nam potrebno odgovoriti na opazko, katero bi morebiti izustili ne le maloverni, ampak tudi nekteri sicer dobri, pa preboječi kristjani: češ, da se v sedanjem času prepogostoma ponavlja jubilej ali sv. leto, kajti v kratkem času slavne vlade namestnika Kristusovega Leona XIII imamo sedaj že tretji jubilej.

Tim hočemo odgovoriti z besedami sv. aposteljna Pavla: „da naj ne bodo bolj modri, kakor je potrebno, marveč da naj bodo modri v ponižnosti in po meri vere, katero je Bog slehernemu podelil“ (Rom. XII. 13.) Temu bi lahko še dodali, da je dolžnost sinov, poslušati Očetov glas s ponižno pokorščino, kakor glas tistega „ki je postavljen čuvaj Izraelove hiše“ (Ezech. III, 17) in kateri „kot Pastir jagnjet in ovac Kristusovih“ (Joan. XI. 16, 17) z vzvišenega prestola sv. Petra vidi preteče nevarnosti ter nas vedno opozoruje na potrebe s previdnimi določbami. — Ker so pa že sv. Oče sami v imenovani okrožnici blagovolili naznaniti vzroke, kateri so jih napotili, da naj odprejo zaklade milosti božjih v izvanrednem jubileju ali sv. letu, poslušajte Njihove vzvišene besede:

„Ker smo vam v Naši prejšnji okrožnici (od 1. novembra 1885) pokazali, kako važno da je, da se deržave bolj bližajo kerščanski resnici in izobražbi, se lahko razume, kako zelo da ravno to vgaja našemu namenu, da si prizadevamo z vsemi sredstvi, ktera so nam na razpolaganje, da opominjamo ljudi h kerščanski kreposti in da jih tudi k njej zopet pripeljemo; kajti deržava je takošna, kakoršno je obnašanje ljudi; kakor namreč odvisi terdnost ladije ali poslopja od terdnosti in pravilnega položaja posamnih delov, ravno tako tudi javne zadeve ne morejo biti ne pravilne, ne koristne, ako ne hodijo deržavljeni po pravem potu življenja. Isti deržavni red in vse druge reči, iz katerih obstoji javno življenje, napravijo se in pokončajo le po človeškem prizadevanju; zato pa nosijo vse te reči podobo človeških nazorov in običajev. Da tedaj naši nauki prešinejo duhove in kar je poglobitna reč, da se vsakdanje življenje po njih ravna, delati moramo na to, da se posamni ljudje trudijo kerščansko misliti in javno in zasebno kerščansko živeti.“

„To pa je treba toliko bolj povdarjati, kolikor večje so nevarnosti od vseh strani pretéče. Kajti znane kreposti naših očetov so malo da ne popolnoma zginile. Strasti, že same ob sebi takó silovite, zahtevajo še večjo prostost. Napačni nazoni, nič ali jako malo ukrotení, razširjajo se vedno bolj na široko. Še celó mejtistimi, kateri prav mislijo, jih je mnogo, ktere zaderžuje napačna sramožljivost, da bi očitno spoznali svoje mišljenje. še manj pa, da bi se po njem ravnali, vpljiv pogubljivih zgledov polagoma spodkopuje kerščansko življenje ljudstva. Društva hudobnih ljudi, o katerih smo govorili že o drugi priliki in katerim služijo v dosego namena najzlobnejši pripomočki, skušajo se vgnjezditi med ljudstvom ter kolikor je mogoče, odverniti ga od Boga, od svetih dolžnosti in od kerščanskega življenja.“

„Ker nam tedaj preti toliko zlo, ki kolikor dalje traja, toliko bolj se množi in raste; zato ne smemo ničesar zanemariti, kar nam daje le nekoliko upanja, da se to zlo odpravi.“

„S tem namenom in zaupanjem naznanujemo sv. leto, da opominjamo in spodbujamo vse, katerim je mar za blagor njihove duše, naj povzdignejo svoje do sedaj v posvetne reči vtopljene misli kviško proti nebesom. To ne bode koristilo le posamnim, ampak celi deržavi; kolikor bolj namreč bodejo napredovali posamni v popolnosti, toliko bolj se bode širila poštenost in krepost v javnem življenju in obnašanju.“

Tako nam popisujejo sv. Oče v kratkih potezah grozna zla, ki tarejo človeško družbo, in ktera bi Oni radi zboljšali z zdravilom sv. leta, zato pa navajajo dalje še naj bolj koristna sredstva in pripomočke, po katerih bi mogli dospeti do cilja. Na prvem mestu nam priporočajo pokoro in posebno tisti del pokore, ki obstoji v prostovoljnem zatajevanju samega sebe. „Kajti (tako govore sv. Oče), vi poznate duh časa. Mnogi živé radi v mehkuznosti ter nočejo storiti ničesar resnega in serce povzdigujočega. Ti zabredejo po eni strani v mnoge druge nesreče, po drugi strani pa najdejo mnogo izgovorov, da se ne morejo ravnati po zveličavnih naukih sv. Cerkve: preteško in neznosno breme se jim dozdeva, ako se od njih zahteva, da naj se zderže nektere dni v letu nekterih jedí ali da naj se postijo.“

„Je mar čudno tedaj, da se taki ljudje, ki so po slabi navadi zgubili vso moč in krepost, polagoma vdajo vsem strastim, ki zahtevajo vedno več hrane.“

Resnično. duša, oslajljena po nerednem poželenju, ne more drugač okrevati, kakor da se poslovi in odterga od nepotrebnih ali celó škodljivih reči, po katerih neredno hrepeni. Saj zapazimo to tudi pri telesnih boleznih; zastoj se trudi bolnik, da bi zadobil zopet ljubo zdravje, ako se ne zderže nasprotnih in škodljivih jedí.

Da se ohrani in pomnoži duh pokore, prav toplo priporočajo dalje sv. Oče pristop k tretjemu redu sv. Frančiška (kar so priporočali že pri drugi priliki); kajti „resnično občudovanja vredni so zgledi in milosti sv. Frančiška Asiškega (pravijo sv. Oče), ker on je združil s popolno nedolžnostjo življenja toliko gorečnost samega sebe zatajevati in mertvičiti, da se je dozdevalo, da nosi v sebi podobo Jezusa Kristusa križanega, ne le po svojem svetem življenju in obnašanju, ampak tudi po svetih ranah Zveličarjevih, ktere so mu bile vtisnjene. Pravila njegovega reda, ktera smo času primerno olajšali, se prav lahko spolnujejo, in vendar niso nič manj pomenljiva in važna za kerščansko krepost.“

Pristop k temu sv. redu, kterega tolikanj priporočajo sv. Oče, ni težaven, ker po znamenitnejih mestih naše škofije nahajajo se redovniki sv. Frančiška, pri katerih se more vsakdo vpisati in pristopiti v tretji red. In, hvala Bogu! ne manjka se župnij na deželi, po katerih je to za zveličanje koristno društvo že vpeljano.

Drugi sad, katerega naj bi po namenu sv. Očeta rodilo to sv. leto, je ta, da bi se oživila gorečnost v neprestani in zaupljivi molitvi splošno, posebno v pobožnosti sv. rožnega venca. To pa radi tega, ker (po besedah sv. Očeta) „kolikorkrat je Cerkev v osodepolnih časih kerščanske zgodovine zdihovala pod vnanjimi nevarnostmi ali notranjimi stiskami, dvigali so naši predniki prosoč svoje oči proti nebu ter nas tako učili, kako in kje da je treba iskati moči, kreposti in pravih primočkov zoper časov sile. Kajti globoko v spomin so vtisnjena opominjevanja Kristusova: „Prosita, in se vam bo dalo“ (Mat. VII. 7). „Treba je vedno moliti in ne prenehati“ (Luk. XVIII 1). O tem govori tudi apostelj: „Molite brez prestanka“ (I. Tes. V. 17), in zopet „pred vsem vam priporočujem, da opravljajte prošnje, molitve, priporočanja in zahvalo za vse ljudi“ (I. Tim. II. 1).“

Počenši potem govoriti, kako da je treba opravljati pobožnost sv. rožnega venca, katero bi tako radi oživili in pomnožili, izrazijo se sv. Oče tako le:

„Ne smemo zamolčati pobožnosti ljudstva, ki skoro povsod to sv. molitev tako goreče opravlja; toda paziti nam je skerbljivo na to, da se ta pobožnost ohrani in vedno bolj razširja.“ — Toliko je zaupanje, katero stavijo sv. Oče v to pobožnost, da so „posvetili to sv. leto varstvu Kraljice sv. rožnega venca.“

Gledé na to gorečo željo sv. Očeta moramo v svoje veliko veselje in tolažbo priznati, da se nabajajo v večjem delu naše škofije družine, ki vsak dan opravljajo to pobožnost sv. rožnega venca; moramo priznati, da smo našli skoro povsod ljubo mladino dobro podučeno v skrivnostih te molitve; tudi to nam ni neznano, da se je ljudstvo v preteklih letih meseca oktobra (oziroma decembra), katerega so sv. Oče posvetili preblaženi Devici in Kraljici sv. rožnega venca, te pobožnosti posebno rado in v obilnem številu vdeleževalo. Zato pa gojimo trdno zaupanje, da bode naša častita duhovščina vedno vneta in pripravljena podučevati in razširjati to tolikanj koristno molitev sv. rožnega venca.

(Konec, nael.)

Drobiž.

III.

(Dalje.)

Četerta lastnost častitljivih telés bo po zgledu Kristusovem, ki se je prikazal po vstajenji pri zapertih durih, predirljivost, ali tako čudovitna tenkost, da bo brez kake ovire lahko šlo skoz najtense stvari. Ta lastnost je izražena v besedah: „Seje se teló živalsko (telesno), a vstalo bode duhovno.“ (I. Kor. 15, 44.) To je, pred je potrebovalo živeža, hrane in pijače, sedaj po vstajenji ne bo mu treba nobene telesne jedi, da si ohrani večno življenje. Glavna lastnost duhá je njegova neizmerna tenkost. Ona presega vsaktero, še toliko tankobo ali drobnost telesnih, občutljivih stvari. Silno tanek je solnčni žarek in sploh svetloba, ki prejde skozi steklo, ne da bi ga le količkaj ozledila ali premaknila. Telesa častitljiva bodo po vstajenji na veke tako nežna, da bodo podobna bolj duhu kot telesu, kajti popolnoma bodo duhu pokorna in le od njega odvisna. Teló bode deležno dušne nature in torej tudi dušnega delovanja. Nič ne bode oviralo najtesnejšega občevanja zveličanih med seboj in med vsemi oddelki nebeškega Jeruzalema. Vendar bodo telesa od mertvih vstavših očitljiva, da se bodo dala potipati, torej resnična in prava telesa, ne kakor so strahovi, ki od znotraj so votli od zunaj pa jih nič ni. Kristus, prikazavši se po svojem častit-

ljivem vstajenji aposteljnom, jim reče: „Potipljite me in pogledajte! saj duh nima telesa in kosti, kakor vidite, da imam jaz.“ (Luk. 24, 39.) Da bomo vai vstali vsak s svojim lastnim telesom, takó je vedno učila sv. kato-liška Cerkev, in zaverla je nasprotno mnenje carigrajskega patrijarha Evtihija, ki je bil uapisal knjigo o vstajenji zračnih, ne resničnih telés. Papežev poslanec Gregorij (poznejši papež G. Veliki) ga je tako preveril, da se je Evtihij svojim zmotam popolnoma odpovedal, in cesar je ukazal tisto knjigo požgati. Ko je kmalo potem patrijarh Evtihij zbolel, je na smertni postelji prijel za kožo svoje lastne roke, ter vpričo mnogih navzočih rekel: „Verujem in spoznavam, da vsi bomo vstali v tem svojem mesu.“ Saj pravi sv. Pavel: „Vai se moramo pokazati pred sodnji stol Kristusov, da prejme vsak po tem, kar je v telesu storil, bodi si dobro, bodi si hudo.“ (II. Kor. 5, 10.) Sv. Ivan Zlatousti razlaga te besede: „Orodje čednosti ali grehá ne bo ostalo brez plačila ali kazni, temuž z dušo vred bo tudi teló prelo terpljenje ali oveseljenje.“ Vedni tovariš, sotrudnik in deložnik dušin pri vsem, kar je človek storil dobrega ali hudega, bode moralo isto teló, katero smo na zemlji imeli, z nami vstati. Kajti ako ne bi vstalo ravno tisto teló, spominja sv. Janez Krizostom, bi nek drugi kaznovan bil, ki nič hudega ni storil, ali nek drugi poplačan, ne oni, ki je dobro delal. To bi jako krivično bilo, in od neskončno pravičnega Boga si kaj takega misliti ne moremo in ne smemo.

Gledé silne tančine in duhovitosti častitljivih telés so glive in glivice nekošna podoba po svojem nežnem prezornem telesu, in po silno drobčkenem trosu. Saj so preračunali, da ena sama gliva „kukmak“ (Champignon-agaricus campestris) ima v sebi 20 milijonov trosov, torej bi hitro zmanjkalo prostora na zemlji, ako bi vsi ti trosi v nove glive se razvili. Silno mičkene so glivice bakterije, dolgosti k večjemu tisočeri del milimetra, in vendar ako bi vse okolišine bile vgodne k vspešni rasti, se kroji vsaka v 20 do 30 minutah v dve celici. Denimo, da v eni uri se pomnoži v dve, v dveh urah v 4, v treh 8, v šterih 16 celic. V 24 urah bi lahko postalo iz ene same bakterije 16,777.220 novih bakterij, v dveh dnevih 251 $\frac{1}{2}$ bilijonov, v treh dnevih 47 trilijonov, i. t. d. V enem kubičnem milimetru jih stoji do 636 milijonov, pa v dveh dnevih, da se vsi pravilno razvijajo, bi že napolnili $\frac{1}{2}$ litra, a v kratkem času bi bilo jih že toliko, da bi jih vsa morja na zemlji ne mogla obseči, dasi zavzemajo tri četrti zemeljskega poveršja in bi imela poprek eno miljo globočine. A previdnost in modrost Božja jim je postavila meje, da se ne morejo tako vspešno razvijati v škodo drugim stvarcem na zemlji.

4. Glive in bakterije vzrastejo takrat in se silno hitro množé. Saj je znan pregovor: To je hitro in v toliki množini nastalo, „kakor gobe po dežji“.

Tako hitro in nenadno bode vstajenje od mertvih: „V hipu, v trenutku, o poslednjem glasu trobente, kajti trobenta bo trobentala in mertvi bodo vstali netrohljivi in mi se bomo spremenili.“ (I. Kor. 15, 52.) V hipu, ko čuvaji se niso nadjali, je naš Zveličar vstal častitljiv premagavec smerti, in „glej! potres velik je vstal, kajti angelj Gospodov je prišel z nebés in pristopivši odvalil je kamen od vrat in sedel je na njem.“ (Mat. 28, 2.) O vstajenji splošnem vseh mertvih, kajti „dalo bo morje mertve iz sebe in smert in pekel dala bosta mertve iz sebe“ (Razod. 20, 13.), bo tudi strašanski potres: vse moči nebeške se bodo gibale. „In poslal bo angelje svoje z močnim glasom trobente, in zbrali bodo izvoljene

*) Vse to nam prav prijetno pojasnuje tudi, kako je mogoče, da se Jezus pri sv. Obhajilu z nami sklene.

njegove od čveterih vetrov, od konca nebes do njih kraja." (Mat. 24, 31.) Nikdar in nikoli na tem svetu ne hiti otrok v naročje ljube mamice tako hitro, noben prijatelj prijatla tako priserčno ne objame, kakor bo duša, dolgo ločena od telesa, zopet hitela združiti se z njim, da v večni njegovi družbi neizmerno veselje vživa.

Primer nekak imamo v vodi. Voda je neločljiva zmes dveh plinov, kislica in vodenca (kisika in vodika). Ako se ta dva ločita z elektriko (elektrolizo) in se hočeta nazaj v vodo spojiti, se vnameta s pokom, in nju plamen ima 2000° (dvatisoč stopenj) vročine.

Se vé, duše terdovratnih grešnikov, ki niso umerli v milosti Božji, bodo strepetale pri pogledu na svoje strahovito gerdo teló, ter se bodo na vso moč branile nazaj stopiti v svoje staro, tako umazano, ostudno stanovišče, da v njem terpé večne čase. Toda zastoj! Cerkvena pesem poje: „Tuba mirum spargens sonum, per sepulchra regionum, coget omnes ante thronum!“ (Glas trobentnega bučanja — mrtve vse budi iz spanja; Vse jih pred Sodnika zganja!) (Dalje nasl.)

Sveti Jožef.

Moja pesem dans naj poje,
Sveti Jožef, tvojo čast;
Glej, sam Bog je Dete svoje
Dal ti v varstvo in oblast!

Zaročen si bil z Devico,
Ki Kraljica je nebes;
Z Jezusovo Porodnico —
To velika čast je rés!

Ti devištvo si ohranil.
Naš mogočni pomočnik;
Vse nezgode Dete branil,
Bil si skerben mu rečnik.

Kakor oče preskerbljivi,
Božje Dete si rodil;
Zato venec nezvenljivi
Tam v nebesih si dobil!

Sveti svoji zaročnici
Bil tovariš si, vodnik;
Božji Materi — Devici
Si bil v stiskah pomočnik. —

Pred Herodom Dete skrival,
Z njim na ptuje se podal,
Ko ti angelj je odkrival,
Da je Bog povelje dal.

Tam v Egiptu si prebival
Dolga leta nepoznan;
Mnogo hudega užival
V silnem trudu noč in dan. —

Ko ti bilo naročeno,
Si zapustil tuji svet;
Vzel si Dete, sveto ženo,
In domú se vernil spét.

Dans na zemlji se obhaja,
Sveti Jožef, praznik tvoj;
Tam pa slava te obdaja,
Ker dosegel ven'c si svoj!

V revah se na nas oziraj,
Sveti Jožef, prosimo,
V vsih skušnjavah nas podpiraj —
Da te tamkaj vidimo! J. Z.

Sveti Jožef.

Priserčno bodi počesen
Nam danes, Jožef sveti!
Je tebi v varstvo izročen
Bil Cvet nad vsemi cveti;
Skrivnostne Rože varh si bil,
Nje cvet si — Jezusa — gojil,
O sveti Jožef mili!

O kdo popiše Tvojo čast
Tam v staji Betlehemski!
O kdo nariše serčno slast —
Ne angelj sam nadzemski!
Ko Jezuska si v roke vzél,
Priserčno prvi — Ga objél,
O sveti Jožef mili!

Ko hoče Ga umorit' Herod,
Bežiš z Njim in z Marijo,
V Egipt nastopiš daljno pot
Skoz žalostno samijo;
Za Nju tam delaš in skerbiš,
Vesél v ljubezni vse terpiš,
O sveti Jožef mili!

Domu ko verneš naposled
Se s tužnjega prognanstva,
Ti v družbi najsvetejši méd
Okusaš zveličanstva;
Marija slajša tebi znoj,
Sam Jezus pomočnik je tvoj,
O sveti Jožef mili!

Posije ko ti zadnji dan,
Pri postelji — slovesa
Z Marijo Jezus je solzán, —
Kazaje ti v nebesa; —
Ko sam ti blagoslov je dal,
Presladko mirno si zaspal,
O sveti Jožef mili!

Kot Jezusu Mariji kdaj
Si varh bil in zavetje,
To bodi sveti Cerkvi zdaj,
Pospeši njeno cvetje;
Od Jezusa pa sproši tam
Vsim srečno zadnjo uro nam,
O sveti Jožef mili! Radoslav.

Razgled po svetu.

Rimsko. Francišanski mesečnik v Rimu (Acta Ordinis Minorum) v prvem listu tekočega leta razglasuje okrožnico redovnega generala prečast. P. Bernardina Portu-Romatinskega do vsih redovnikov ali manjših bratov vesoljnega sveta. V tem tehtnem pismu jim naznanuje, kako je sedanja laška vlada, ktere lastnija je grabeštvo, uzela rodu tudi slavni samostan Araceli na Kapitoliju, ki je bil sedež redovnega francišanskega generala, od koder je vladal svoj red po vesoljnem svetu.

Naj višji redovni predstojnik pravi, da akoravno že po osebnih pisanjih in časnikih vedó, da je njegov sedež z Araceli drugam prestavljen, si vendar v dolžnost šteje jim to naravnost in vradno naznaniti. Veste, pravi, da že v sredi 13. stoletja je bil aracelski samostan na verhuncu Kapitolskega holmca, od rimskih papežev izročen našemu Redu in to z aracelsko cerkvijo Marije D. vred. Odstopili so bili namreč redovniki sv. Benedikta. Pozneje (1585) je bil papež Pavel III v sosedstvu samostana zidal stolp, katerega je papež Sikst daroval frančiškanskemu samostanu, in ta stolp je od takrat začel biti generalov sedež, in takrat je pričel biti sedež vseh velikih predstojnikov vsega reda. Kdo bi bil takrat mislil, da oče Frančišk, kateremu kakor je znati je Bog v povišanje njegove ponižnosti odkazal verhunc rimskega Kapitolijsa, na ravno tistem mestu, kjer je živelo toliko svetih móž, in od koder kakor iz studenca se je raztekalo toliko rék vseh blagrov po vsem svetu, ter hoče vlada postaviti spominek, ki poslednjič ni nič drugega, kakor nekako slovesno poterjenje naj sovražljivše vojske zoper Gospoda in njegovega Maziljenca, ktera vojska je zagnana od peklenskih moči in njihovih služabnikov.

Vendar Bog, čigar sodbe so neizvedljive, je dopustil, da se je tako zgodilo: namreč, prisiljeni smo od onod oditi in zapustiti častitljivi kraj; ostalo je tam le samo malo bratov, ki cerkev oskerbljuje, in roka je na podiranje že nastavljena. Bodo li sklep doveršili? In če bodo po razdjanji čas imeli sozidati, kar so si odmenili? Bog vé.

Mi pa vemo, da ne moramo imeti ne hiše, ne kraja, ne kake reči, temuč da kakor popotniki in tujci na tem svetu moramo v ubožnosti in ponižnosti služiti Gospodu; zato ne žalujemo nad svojim pregnanstvom, ampak zarad bogoskrunstva, ki se je storilo Bogu in Cerkvi. Še celo, kar nas tiče, smo čisto v božjo voljo udani in smo hvalili in hvalimo Boga, ki je po čudnem načinu in neprečakovanih potih oskerbel nam in opravilstvu to pribežališe v samostanu pri Štirideseterih Mučenikih unstran Tibere, ktero nam je sinovska in bratovska ljubezen prečast. o. podkomisarja španjskega, Frančiška Saenz-a, v svojem in v imenu španjskih bratov dovolila prostovoljno in zastonj za prebivanje, dokler ne bode vravnana nova rezidencija, ki se nam pripravlja v našem mednarodnem vstavu.

Tudi vi, preljubljeni bratje, v polni pokoršini do naredb božjih, z nami vred Gospoda našega Boga hvalite, in ne dvomite, da vse bode teknilo v božjo čast in v dobro našega reda. Prosimo pa, da nikoli ne prenehajte k Bogu moliti za nas, ki vam vsem in vsakemu serafinski blagoslov z vso ljubeznijo podelimo.

V Rimu, pri Ss. 40 Mučenikih, 14. prosinca 1886.

Br. Bernardin,
vesoljni predstojnik.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan dijak za posebno pomoč, da bi se ozdravil, če je njemu v zveličanje. — Žena priporoča razuzdanega moža za spreobrnjenje. — Mati priporoča svojo božjastno hčerko v bratovsko molitev Naše ljube Gospe. — Že večkrat nesrečna mati za pomoč priporočena tudi v molitve sv. Detinstva.

Zahvale.

Češena preserčno zahvaljena bodi Naša lj. Gospa presv. Jezusovega Serca za prejeto zdravje!

V Celju 15. sušca 1886. *Marija in Frančiška.*

Prav hudo bolno živinče se je otelo na priprošnje sv. Deodata. Češenje velikemu pomočniku! N.

Zahvala sv. Jožefu.

Neka oseba je skoraj celo leto imela jako veliko dušnih britkost. Nezaupnost, mlačnost v dobrem, notranja suhota, pomanjkanje vsega veselja do pobožnih vaj, ktere je popred s tako gorečnostjo opravljala, in razne druge skušnjave pripravile so jo bile že skoraj ob vse zupanje v božjo pomoč. Po nasvetu svojega dušnega vodnika pričela je sedemnedeljsko pobožnost na čast sv. Jožefu — in glejte! pobožnost še ni bila na pol opravljena, in že se je vse na bolje obrnilo. Čast in hvalo zato neskončno dobrotljivemu Bogu in mogočnemu pomočniku sv. Jožefu!

V Ljubljani 15. marca 1886.

Po g. Emar-

Koledar za prihodnji teden:

22. sušca. S. Deogacijas, škof v Kartagi. — 23. S. Gabriel, vikši angelj. — 24. Oznanjenje Marije Device. — 25. Spomin Tančice N. G. J. Kr. — 26. S. Emanuel. — 27. S. Rupert. — 28. Tretja nedelja v póstu. — S. Guntram, kralj burgunški.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

8. svečan.

Sv. Elfleda, devica in opatinja necega samostana reda sv. Benedikta na Angleškem. Bila je hči Osvi-jeva, kralja northumberlandskega, in je svoje sveto življenje tudi sveto sklenila leta 716.

Sv. Honorát, škof Milanski, spoznovalec. Ko so divji Longobardi priderli v deželo, so svetega škofa pregnali iz njegove škofije. Ubežal je v Genovo, kjer je umrl leta 570. Ostanki njegovi so v cerkvi sv. Jurja v Milanu.

Sv. Janez de Mata, spoznovalec, poglaviti vstanovitelj reda sv. Trojice v reševanje vjetih kristjanov. Namen tega reda je bil, reševati kristjane, kateri so zavoljo svoje sv. vere od nevernikov ali krivovercev bili v sužnost odpeljevani. Umrli je ta svetnik poln zaslug leta 1213 v Rimu.

Sv. Jeronim Emilijan, spoznovalec, je najpervo stopil v vojaški, potem v kupčijski stan; pa tudi tega je zapustil in odsihmal se vsega posvetil djanju ljubezni do bližnjega. Obiskoval in tolažil je bolnike, zidal bolnišnice in sirotišnice, in je bil neustrašljiv v deljenji dobrot! Bog je svojega služabnika s čudeži poveljeval v življenju in po smerti.

Sv. Juvencij, škof v Paviji, v to mesto poslan od sv. Hermagora, učenca sv. Marka. Tudi on je delal mnogo čudežev, kar ga je močno podpiralo v spreobračanju nevernikov.

Sv. Kojuta, iz Aleksandrije v Egiptu, je vsa gorela za sveto Jezusovo vero, zavoljo ktere je morala tudi veliko terpeti. Neverniki so jo prijeli, skozi mesto po cestah in ulicah vlačili, da je bila na drobne kosce raztergana. To se je zgodilo leta 249.

Sv. Pavel, škof, je bil najpervo puščavnik. Izvoljen za škofa, se je branil to visoko čast sprejeti, ter so ga morali prav prisiliti, da je zapustil samoto in prevzel škofijo v Verdun-u na Francoskem. Bog je blagoslovil

njegovo pastirsko delovanje, in njegova čeda je postala kmalo zgled drugim za stanovitnost v veri in lepem življenju. Umerl je leta 631.

Sv. Peter, s priimkom „Ognjeni“, ker je pri neki priliki nepoškodovan šel skoz ogenj in tako svojo nedolžnost dokazal v neki zadevi; postal je škof in celo kardinal. Živel je v 11. stoletju.

Sv. Štefan, sin nekega grofa na Francoskem, se je šolal v Rimu, po smrti svojih starišev pa se podal v samoto, kjer si je napravil iz spletenih vej koč, v kateri je v ostri pokori in skorej neprenehani molitvi živel 46 let. Bog mu je dal dar čudodelnosti in prerokovanja. To je privabilo veliko ljudi k njemu v puščavo; oklenili so se ga kot svojega duhovnega vodnika na potu kersčanske popolnamosti. Tako je nastal red Grandmontincev, tako zvan po puščavi Grandmont, kjer so se redovniki pozneje naselili.

Listek za raznoterosti.

Postna pridigarja, P. P. Klinkovström in Staré, v stolnici verlo in čvrsto spolujeta svojo nalogo. Bujenje iz dremote, Bog, vera, vojska grehu, oserčevanje k dobremu — na to mérijó goreči govori. Poslušavcev polno.

Žalostni nasledki pusta in pustovanja se slišijo z mnogih krajev, zlasti iz Tersta in Primorskega: pretepi in poboji, samomori, zadetia od mertuda itd. Pač mnogo prepoznega kesanja! Zakaj poprej ne premisliti, kaj utegne iz tega priti?

Ta ne bo več plesala. V Londonu je pred malo dnevi tergovska 19letna hči Ada B. na plesišu celo noč tako plesala, da so ji bile drugo jutro noge otekle. Plesavka se za to ni zmenila, temuč je zvečer začela zopet noreti in plesati; toda kmalo je omedlevši na tla čunila. Zdravniki so spoznali, da si je deklina priplesala ostrupenje kervi. Barva od nogovic se je bila namreč vjedla v kožo, ki je bila v tesnih čevljih kakor zrašana z nogovicami.

Da bi nesrečni gospodičinji življenje ohranili, ni bilo družega pomočnika, kakor obé nogi ji odrezati... To si je nespametna sirota priplesala!

Kaj se skupi v nevarnih drušinah! V Rojah na Koroškem so se nemški fantje stegli in razsajali z nožmi, da je eden precej obležal mertev, drugi bo težko kdaj ozdravel, in ranjenih je več družih. — Kaj tedaj imajo zdaj od nevarne tovaršije? Kako srečni bi bili, ako bi raji doma roženkranc molili. Varite se slabih drušenj, pijačevanja in ponočevanja, nikar ne delajte grešnih znanj, mladi ljudje!

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Č. g. Matija Nessler, učitelj veronauka na učiteljski pripravnici, je pustil to službo in na njegovo mesto je imenovan č. g. Jože Müller, prvi kaplan pri mestni fari v Celovcu. Za mestnega kaplana v Celovec pride č. g. Gregor Einspieler, ki je bil dozdej mestni kaplan v Belaci; na njegovo mesto v Belak pa je poklican č. g. Valentin Kravt, do zdaj farni oskerbnik v Št. Jakobu v Rožu. Za farnega oskerbnika v Št. Jakob pride č. g. Fr. Bergman, do zdaj kaplan v Žabnicah.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovana 60 kr. — Prečast. gosp. župnik Jan. Potočnik 15 gld. v imenu sv. leta (za naše gimnaz. Bošnjake). — Iz Preserja 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Levičnik 2 gld. — Iz Idrije 1 gld. — Čast. gosp. župnik Ant. Klemen 5 gld. — Prečast. gosp. župnik Karol Tedeschi 5 gld. — Čast. gosp. Fr. Tavčar 2 gld. — Čast. gosp. kapl. Lor. Oblak 2 gld.

Za zvonove v Sarajetm: N. N. iz Terzaške škofije 5 gld. — Neimenovan 3 gld. — Prečast. gospod župnik v Gorjah Karol Tedeschi 20 gld. — Idrija po prečast. gosp. dek. Jož. Kogej 23 gld. — Šmartin pri Kr. po čast. gosp. župniku Ant. Klemenu 22 gld. 18 kr. — Poljanica 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimenovan v Samoboru 10 gld. — Čast. g. Fr. Gregori 2 gld. — Čast. g. Fr. Dolinar iz Horjula 15 gld. — M. Zalaznik 1 gld. — Po č. g. Lor. Oblaku v Cerkljah 13 gld. 90 kr. — Čast. g. Jan. Verhovnik, duh. pomočnik v Dobu, 23 gld. 86 kr.

Za cerkev sv. Martina na Žilski Bistrici: N. N. iz Terzaške škofije 5 gld. — Iz Preserja 1 gld. — Čast. g. župnik Fr. Levičnik 5 gld.

Za sv. Očeta: Iz Horjula zbirka po č. g. župniku Fr. Dolinarji 7 gld. — Idrija po preč. g. dekana J. Kogej 18 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Šmartin pri Kr. po č. g. župniku 28 gld. — Iz Spodnje Idrije 17 gld. — Iz Dobernič 50 gld. — Č. g. Mih. Horvat 1 gld. — Iz Bukovšice 3 gld. 43 kr. — Iz Moravč po č. g. Fr. Petroviču 75 gld. — Iz Šmartnega pri L. tiji 20 gld. 10 kr. — Iz Nadanjega Sela 4 gld. — Iz Šent-Vida pri Zatičini 30 gld. — S Poljanice 12 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. Fr. Tavčar 2 gld. — P. n. gosp. kan. dr. A. Čebašek 50 gld. „za vogelni kamen, naj ga Bog blagoslovi, da vzraste kmalu v čedno hišo! Fiat!“

Za bratoršino sv. Cirila in Metoda: Čast. g. Lor. Oblak 80 kr. (Za staro ali za novo? Vr.)

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Po č. g. kapl. Lor. Oblaku 3 gld. 50 kr.

Za zvonček g. misijonarja V. Laha: N. N. iz Terzaške škofije 5 gld.

Za milgsp. škofa v Banjaluki: N. N. iz Terzaške škofije 5 gld.

Za misijonsko hišo čast. oc. Frančiškanov v Rimu: Iz Preserja 1 gld.

Za afrikanski misijon: Iz Idrije 2 gld. — Čast. g. Lor. Oblak 1 gld.

Za bratoršino sv. Leopolda: Čast. g. Lor. Oblak 1 gld.

Za altar sv. Antona v Stangi: Iz Preserja 1 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. P. O. v Bl.: Ravno prav za sv. leto. Pa še kaj! Pozdrav in hvala!

Vsim verlim gg. Jožefom.

*V starem ino v novem času
Jožefi so v lepem glasu
Silno pa je Jožefov število,
Da bi samši vsac'mu se vošilo:
Blizo turških kótorov — mejá,
Ali unstran vel'kega morjá;
Toraj — zunaj vsem, v Ljubljani —
Rečem: Bog Vas živi in ohrani!*

„Danica.“